

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 249/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. I. I., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia základného práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Obdo 7/09 z 25. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2010 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj namietaného porušenia základného práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Obdo 7/09 z 25. marca 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 Cb 165/08 sa spoločnosť Z. B., spol. s r. o. (ďalej len „žalobca“), žalobou z 20. októbra 2008 domáhala proti sťažovateľke zaplata sumy 12 401 487,34 Sk s príslušenstvom z titulu zaplata zmluvne dojednanej ceny za zhotovené dielo. Návrhom z 12. decembra 2008 sa žalobca domáhal vydania predbežného opatrenia, ktorým by okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť zdržať sa akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťami v jej vlastníctve, a to v záujme zabezpečiť v prípade úspechu žalobcu reálnu vymožitelnosť ním žalobou uplatneného nároku, pretože podľa tvrdení žalobcu sťažovateľka mala po podaní žaloby zaťažiť nehnuteľnosti v jej vlastníctve záložným právom v prospech osôb personálne prepojených so sťažovateľkou.

Okresný súd uznesením č. k. 22 Cb 165/08-230 zo 16. decembra 2008 návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia vyhovel a sťažovateľke zakázal scudzovať a zaťažovať záložnými právami nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Cob 21/09 z 9. februára 2009 zmenil uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení, a to tak, že návrh na jeho vydanie zamietol.

Následne na základe podnetu žalobcu generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Cob 21/09 z 9. februára 2009 mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodoval najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Obdo 7/09, pričom sťažnosťou napádaným uznesením z 25. marca 2010 najvyšší súd zmenil uznesenie krajského súdu tak, že potvrdil predbežné opatrenie okresného súdu č. k. 22 Cb 165/08-230 zo 16. decembra 2008.

Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu vyjadruje svoju nespokojnosť s označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý podľa nej mal mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako neprípustné zamietnuť. Sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu v inej obdobnej veci (sp. zn. 5 M Cdo 13/07 z 22. júla 2009) konštatuje, že mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu o predbežnom opatrení nie je prípustné, pretože rozhodnutie o predbežnom opatrení nie je rozhodnutím vo veci samej, ale iba dočasne upravuje pomery medzi účastníkmi konania, pričom účastník konania, ktorého návrhu na vydanie predbežného opatrenia súd nevyhovел, má aj iný prostriedok, ktorým sa môže domáhať ochrany svojich práv, ktorým ochrana nebola poskytnutá prostredníctvom predbežného opatrenia, a to napr. môže podať v tom istom konaní nový návrh na vydanie predbežného opatrenia, takže nie je dôvod domáhať sa tejto ochrany prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku. Okrem toho sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že tieto svoje konštatovania dala najvyššiemu súdu na vedomie už vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, avšak najvyšší súd sa s touto jej argumentáciou v napádanom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Najvyšší súd SR sa v Uznesení vôbec nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o tom, že mimoriadne dovolanie v danom prípade nie je prípustné, čím Najvyšší súd SR porušil ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v rozpore s § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení Uznesenia neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Uznesenie je arbitrárne, nepresvedčivé, v rozpore s princípmi predvídateľnosti práva a právnej istoty, ako imanentnými zložkami právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Nezákonným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ďalej došlo k zásahu do práva sťažovateľa na pokojné užívanie majetku garantovaného čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v neposlednom rade, práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR v spojení s čl. 6 dohovoru...»

Obligatórnym predpokladom podania mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom je skutočnosť, že „ochranu (práv a zákonom chránených záujmov) nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami“ ako aj to, že sa jedná o „právoplatné rozhodnutie.“ V danom prípade má však sťažovateľ za to, že obe podmienky splnené neboli

a Najvyšší súd tak rozhodol nezákonne. Rozhodnutie, ktorým súd vydá predbežné opatrenie alebo zamietne návrh na jeho vydanie, nie je rozhodnutím vo veci samej, a zásadne ani neprejudikuje konečné rozhodnutie vo veci samej, preto nemá povahu res iudicata a účastník konania by mohol na príslušný súd podať nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia pri naplnení podmienok § 74 a nasl. OSP. Inými slovami, ochranu práv a zákonom chránených záujmov účastníka možno dosiahnuť podaním nového návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Sťažovateľ sa ďalej domnieva, že pre Uznesenie nebola splnená ani ďalšia podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania podľa ust. § 243e ods. 1 OSP, že si to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov Z. Práva ani právom chránené záujmy Z. neboli v danej situácii nijako porušované ani ohrozené. Vydanie predbežného opatrenia nemalo vplyv na už existujúce záložné práva iných veriteľov sťažovateľa, ktorými sú nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa zaťažené. ...

... OSP podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu, ktorým sa zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia nepripúšťa. Najvyšší súd rozhodujúc o veci, ktorú mu OSP nezveruje do kompetencií, porušil princíp legality štátnej moci vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, keďže nekonal v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovil osobitný zákon, v tomto prípade OSP. V príčinnej súvislosti s porušením čl. 2 ods. 2 Ústavy SR je aj porušenie princípov predvídateľnosti práva a právnej istoty, ktoré zakotvuje čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorý mal sťažovateľovi garantovať istotu v tom, že Najvyšší súd SR bude rozhodovať v súlade a na základe zákona ako aj predvídateľnosť v odpovedi na otázku, ako Najvyšší súd rozhodne o návrhu, ktorý nie je podľa OSP prípustný. ...

Nariadenie predbežného opatrenia spôsobom (nezákonné zrušenie uznesenia Krajského súdu, proti ktorému neexistuje žiaden opravný prostriedok) ktorý je podľa OSP neprípustný bez pochyb zakladá protiústavné obmedzenie práva sťažovateľa disponovať so svojim majetkom spôsobom napĺňajúcim obsah vlastníckeho práva (§ 123 Občianskeho zákonníka) v celom rozsahu, pretože v dôsledku tohto nezákonného rozhodnutia sťažovateľ nemôže scudzovať a zaťažovať záložnými právami nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Právoplatným uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 3. 2010, sp. zn. 4 M Obdo 7/2009, bolo porušené základné právo sťažovateľa na predvídateľnosť práva a právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, základné právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 3. 2010 sp. zn. 4 M Obdo 7/2009 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 303,30 Eur, ktorú je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. I. I., PhD.,... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Okrem tohto sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd do rozhodnutia vo veci jej sťažnosti vydal dočasné opatrenie:

„Vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 3. 2010, sp. zn. 4 M Obdo 7/2009, sa odkladá až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o nezákonnosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 7/09 z 25. marca 2010 z dôvodu, že podľa nej najvyšší súd týmto rozhodnutím rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, a to aj napriek tomu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému podľa nej tento mimoriadny opravný prostriedok ani nie je prípustný, pretože nie sú splnené zákonné predpoklady jeho použitia. V dôsledku uvedeného, ako aj v dôsledku toho, že najvyšší súd sa v napádanom rozhodnutí nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, ktorá ju založila na existencii iného rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobnej veci, malo v konečnom dôsledku dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj k porušeniu jej základného práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1) prejednal mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané v súlade s ust. § 243e v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 243 ods. 1) a zistil, že dovolanie podané v zákonnej lehote (§ 243g) je dôvodné.

Z obsahu mimoriadneho dovolania podaného Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky vyplýva, že bolo podané podľa § 243e ods. 1 a § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.

Predbežné opatrenie nie je konečným rozhodnutím a jeho účelom je len dočasná úprava pomerov účastníkov, ako i to, že podmienkou pre jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy pomerov, by bolo právo účastníka ohrozené. Zo samotného charakteru predbežného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený pri dokazovaní. Predpokladom však je, aby došlo k osvedčeniu aspoň základných skutočností potrebných pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako i osvedčenie, že hrozí nebezpečie bezprostrednej ujmy.

V tomto prípade navrhovateľ navrhovaným predbežným opatrením sleduje zaistenie budúceho výkonu rozhodnutia, pričom okrem existencie nároku osvedčuje i to, že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený.

V danej veci navrhovateľ osvedčil, že správanie odporcu založilo opodstatnenosť nariadenia predbežného opatrenia. Navrhovateľ predložil listiny osvedčujúce zriadenie záložných práv na nehnuteľnosti v prospech majetkovo a personálne prepojených osôb a ktoré vznikli po začatí konania a týmto postupom je osvedčené, že môže dôjsť k podstatnému

sťaženiu vymožitelnosti vymáhaných pohľadávok navrhovateľa, ak by neboli pomery účastníkov dočasne upravené nariadením predbežného opatrenia.

Dovolací súd sa vzhľadom na uvedené nestotožnil s názorom vysloveným odvolacím súdom, že neboli splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia.“

Podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. ku dňu podania mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (ďalej aj „OSP“), ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že využiteľnosť mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom je podmienená (i) nezákonnosťou právoplatného rozhodnutia súdu, (ii) potrebou chrániť zákonom chránené záujmy fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a (iii) nemožnosťou dosiahnuť ochranu zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu inými právnymi prostriedkami.

Podľa tvrdenia sťažovateľky v danom prípade neboli na podanie mimoriadneho dovolania splnené posledné dva z uvedených predpokladov jeho využitia. Podľa sťažovateľky totiž nebolo nevyhnutné chrániť práva a oprávnené záujmy žalobcu v konaní, pretože jeho práva neboli sťažovateľkou nijako ohrozené, a tiež podľa sťažovateľky žalobca mal v prípade potreby (v súlade s už v minulosti vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 M Cdo 13/07 z 22. júla 2009) možnosť využiť na ochranu svojich práv iné právne prostriedky, a to napr. nový návrh na vydanie predbežného opatrenia, pretože rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia nie je rozhodnutím vo veci samej, a teda nie je res iudicata, takže účastníkovi konania nič nebráni, aby sa opätovne v tom istom konaní domáhal jeho vydania.

V súvislosti s neexistenciou prvého zo sťažovateľkou namietaných predpokladov na podanie mimoriadneho dovolania, t.j. že v danom prípade neboli právoplatným rozhodnutím krajského súdu ohrozené práva a oprávnené záujmy žalobcu, ústavný súd podotýka, že v rozsahu svojej kompetencie nie je zásadne oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd mal dostatočne a hodnoverne dôkazne preukázané (výpismi z listov vlastníctva a z obchodného registra), že práva a oprávnené záujmy žalobcu boli konaním sťažovateľky dôvodne ohrozené, pričom sťažovateľka tieto závery, resp. zistenia žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátila ani nespochybnila, a iba jej tvrdenie o neexistencii ohrozenia záujmu žalobcu nestačí na stotožnenie sa s jej tvrdeniami o nedostatku skutkových predpokladov na vydanie predbežného opatrenia.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02), a keďže ústavný súd nie je ani súdom skutkovým, nie je v jeho právomoci nahradiť názor najvyššieho súdu týkajúci sa skutkových zistení svojím vlastným.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že v danom prípade nebol naplnený ani tretí zo zákonných predpokladov na podanie mimoriadneho dovolania, pretože žalobca mal na ochranu svojich práv a záujmov k dispozícii ešte aj iný právny prostriedok okrem mimoriadneho dovolania, ústavný súd konštatuje, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej takýmto iným právnym prostriedkom nápravy mohol byť

nový návrh na vydanie predbežného opatrenia, pretože podľa nej rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia nezakladá prekážku res iudicata, takže o tom istom návrhu môže súd v tom istom konaní konať aj opakovane. Sťažovateľka tieto svoje tvrdenia vyvodila s rozhodnutia najvyššieho súdu v inej obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 5 M Cdo 13/07 z 22. júla 2009.

Podľa názoru ústavného súdu je v tomto smere potrebné prisvedčiť argumentácii generálneho prokurátora, ktorý už v podaní mimoriadneho dovolania sám (ako prvý) upozornil na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 13/07 z 22. júla 2009, pričom v tejto súvislosti uviedol:

„Záverom pokladám za potrebné vyjadriť sa otázke prípustnosti mimoriadneho dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na predbežné opatrenie. Táto otázka je v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sporná. Poukázať možno na rozhodnutie z 22. júla 2009 sp. zn. 5 M Cdo 13/2007, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu predbežné opatrenie odmietol s poukazom na to, že rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie nie je rozhodnutím s povahou rei iudicatae a nebráni navrhovateľovi, aby podal nový návrh na vydanie predbežného opatrenia s rovnakým petitom, čím potom nie je splnená podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania, a to neexistencia iného prostriedku nápravy.

S názorom, že rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia nezakladá prekážku rozhodnutej veci sa nemožno stotožniť, najmä z dôvodu, že neexistuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré by umožňovalo konať o identickom návrhu opätovne (takáto výnimka nie je v právnom predpise uvedená). Návrh na nariadenie predbežného opatrenia v tom istom konaní so zhodným petitom je možné relevantne podať iba za predpokladu, že dôjde k zmene skutkových okolností oproti pôvodnému (zamietnutému) návrhu. Ak ku zmene skutkových okolností nedôjde, potom musí byť takýto opätovný návrh súdom zastavený pre prekážku rozhodnutej veci.

Predbežné opatrenie je inštitútom ochrany práv formou zabezpečenia výkonu budúceho rozhodnutia. Žalovaný v súčasnosti nemá iný identický prostriedok, ktorým by sa mohol domáhať v tomto štádiu konania ochrany pred zmarením budúceho rozhodnutia.

Podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú preto sú splnené, nakoľko žalobcov procesný nárok na poskytnutie ochrany formou predbežného opatrenia nemôže byť dosiahnutý iným procesným prostriedkom.“

Vzhľadom na to, že žiadne z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neumožňuje, aby sa o tom istom návrhu (napr. na vydanie predbežného opatrenia) konalo opakovane (dva a viackrát) v prípade, ak opakovaný návrh, hoci aj s totožným petitom ako bol odmietnutý skorší návrh, nie je založený na inom skutkovom základe, ako aj vzhľadom na to, že z ustanovenia § 243f ods. 2 OSP nevyplýva neprípustnosť mimoriadneho dovolania vo veciach rozhodovania o predbežnom opatrení, ústavný súd v tomto kontexte považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje závery uviedol a zdôvodnil v ich logickej postupnosti spôsobom, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, svojvoľný, arbitrárny alebo v rozpore s ústavou.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07) vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tým aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú,

aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní v časti namietaného porušenia základného práva a práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené zistenie, podľa ktorého nedošlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namietala iba v spojení s označeným článkom ústavy a dohovoru.

V súvislosti s odlišným právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v inej obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 5 MCdo 13/07 z 22. júla 2009, na ktorú sťažovateľka argumentačne poukázala, ako na východisko svojich tvrdení, ústavný súd považuje ešte za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

Napokon sťažovateľka namieta, že v dôsledku podľa nej nezákonného rozhodnutia najvyššieho súdu jej bolo zabránené pokojne užívať svoj majetok, čím malo byť porušené aj jej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na to, že (tak, ako to je už uvedené) ústavný súd nezistil sťažovateľkou tvrdenu nezákonnosť rozhodnutia najvyššieho súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

Ústavný súd tiež podotýka, že kvôli odmietnutiu sťažnosti sťažovateľky ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia podľa § 52 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2010